

Evangelhia zilei de duminică: A fi locuință a lui Dumnezeu

Comentariu la Evangelhia de
Duminica a 6-a a Paștelui (ciclul
C): „Dacă Mă iubește cineva, va
păzi cuvântul Meu, iar Tatăl
Meu îl va iubi și vom veni la el
și ne vom face locuință în el”.
Treimea S-a îndrăgostit de
fiecare dintre noi — cum să
răspundem unui asemenea
iubire? Sfântul Augustin ne
oferă un sfat prețios: „Iubește-L
și Se va apropia de tine; iubește-
L și va locui în tine”.

Evangelhie (In 14,23-29)

În acel timp, Isus a spus discipolilor săi:

„Dacă cineva mă iubește, va ține cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și ne vom face locuință la el. Cine nu mă iubește nu ține cuvintele mele, iar cuvântul pe care îl ascultați nu este al meu, ci al Tatălui care m-a trimis.

V-am spus acestea cât timp mai sunt cu voi. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care îl va trimite Tatăl în numele meu, vă va învăța toate și vă va aminti toate câte vi le-am spus eu.

Pace vă las vouă, pacea mea v-o dau vouă. Eu nu v-o dau așa cum o dă lumea. Să nu se tulbure inima voastră, nici să nu se teamă.

Ați auzit că v-am spus: «Mă duc și voi veni la voi». Dacă m-ați iubi, v-ați bucura că mă duc la Tatăl pentru că

Tatăl este mai mare decât mine. V-am spus-o acum, înainte de a se întâmpla, ca, atunci când se va întâmpla, să credeți.

Comentariu

În intimitatea Cinei celei de Taină, Isus le-a oferit discipolilor Săi câteva învățături cu parfum de rămas-bun și de testament final, asemenea celor consemnate în Evanghelia din această a șasea duminică a Paștelui.

Mai întâi, Isus face referire la misterul profund al prezenței lui Dumnezeu în suflet. În Vechiul Testament, Domnul S-a revelat treptat poporului Israel și a promis că va rămâne în mijlocul lui. Această prezență era exprimată în mod special prin Sfânta Sfintelor, locul cel mai sacru al templului din Ierusalim. Acum, Isus anunță o formă nouă de

prezență în fiecare persoană, cu condiția ca aceasta să-L iubească și să păzească cuvintele Sale, devenind astfel templu în care locuiește Dumnezeu, așa cum amintea Sfântul Paul primilor creștini: „Voi sunteți templul Dumnezeului cel viu, așa cum a spus Dumnezeu: «Voi locui și voi umbla în mijlocul lor; voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu»” (2Cor 6,16).

Această prezență a lui Dumnezeu în suflet i-a fascinat dintotdeauna pe sfinți, care s-au simțit îndemnați să răspundă unui asemenea iubire din partea lui Dumnezeu față de creaturile Sale. Așa cum explică Sfântul Josemaría: „Treimea S-a îndrăgostit de om, înălțat la ordinea harului și făcut după chipul și asemănarea Sa; l-a răscumpărat din păcat (...) și dorește cu ardoare să locuiască în sufletul nostru”[1].

Suntem noi conștienți în mod obișnuit de acest adevăr profund, de

această prezență a lui Dumnezeu în sufletul nostru aflat în stare de har? Știm să răspundem zilnic cu recunoștință, cu gesturi de iubire și adorare? Sfântul Augustin oferea acest sfat: „În realitate, Dumnezeu nu este departe. Tu ești cel care Îl îndepărtează. Iubește-L și Se va apropia de tine; iubește-L și va locui în tine. Domnul este aproape. Nu vă îngrijați de nimic”[2].

Prezența lui Dumnezeu în suflet nu poate fi despărțită de acțiunea eficace a Duhului Sfânt. De aceea Isus face aici referire la El și Îl numește Paracletul. Acest termen grec înseamnă literal „cel care merge alături”, în timp ce vorbește, sugerează și avertizează. De aceea poate fi tradus și prin „apărător” sau „mângâietor”. Apărător, pentru că mijlocește în fața dreptății divine pentru iertarea păcatelor noastre datorită patimii lui Isus; și, în același timp, „mângâietor”, pentru că ne

alină suferințele prin sugestiile Sale. Referitor la acest pasaj, Părinții Bisericii explică faptul că absența fizică a lui Isus din fața ochilor noștri permite tocmai această acțiune eficientă a Duhului Său în inimile noastre. Acolo, Paracletul ne „va aminti” cuvintele lui Isus, așa cum El însuși le promite discipolilor, și, în același timp, ne va inspira să le iubim și să le urmăm, „suflând în mod invizibil Duhul adevărului: înțelegerea celor dumnezeiești”[3].

Când ne străduim cu adevărat să urmăm cu docilitate sugestiile Duhului Sfânt, sufletul nostru se umple de pace și bucurie, semne sigure ale prezenței divine, chiar și în mijlocul dificultăților. De aceea, Isus se referă și la primul rod pe care avea să-l aducă prin pătimirea Sa și cu care S-a arătat înviat: pacea. Nu pacea pe care o oferă lumea, viața comodă, ci pacea lui Cristos, rod al crucii și al luptei. De aceea spune

Sfântul Josemaría: „Câte contrarietăți dispar atunci când, în interiorul nostru, ne așezăm foarte aproape de acel Dumnezeu al nostru care nu ne părăsește niciodată! Se reînnoiește, cu nuanțe diferite, acea iubire a lui Isus pentru ai Săi, pentru bolnavi, pentru cei infirmi, care întreabă: Ce ai? Mă doare... Și, imediat, luminează sau, cel puțin, acceptare și pace”[4]. Fie să știm, așadar, să recurgem mereu la această prezență a lui Dumnezeu în suflet ca la un izvor de apă vie din care să ne potolim toată setea, ca la izvorul din care să redobândim mereu bucuria și pacea pe care suntem chemați să le purtăm pretutindeni.

[1] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 84.

[2] Sf. Augustin, *Predica 21*.

[3] Dídimo, *Despre Duhul Sfânt*, în *Catena aurea*.

[4] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 249.

Pablo M. Edo

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-a-fi-
locuinta-a-lui-dumnezeu/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-a-fi-locuinta-a-lui-dumnezeu/) (10.08.2025)